

KOSKELAN METSÄSTYSSEURA

Koskelan metsästysseura perustettiin Ylivieskassa Hamarin matkustajakodissa 28.8.1947. Läsä perustavassa kokouksessa oli Kosti Koskela, Ilmari Hamari, Sulo Koskela, Olavi Hamari, Eino Visuri, Kusti Visuri, Eino Sorvisto ja Uuno Eskonniemi. Puheenjohtajaksi valittiin Kosti Koskela ja sihteeriksi Olavi Hamari.

Vuonna 1950 Koskelan metsästysseuran maat laajenivat Raudaskylään saakka, jolloin pääasiassa alkoi Raudaskylän miesten seuran liittyminen. Nytemmin seuran vuokraamat, joita on 8600 ha, rajoittuvat pohjoisessa Savontiehen, lännessä Ylivieskan kaupunkiin ja etelässä alueen raja kulkee Kettukalliosta Latvalaan ja Kauhanevalle sekä edelleen Törmäjärvelle ja yli Sievintien itäiselle rajalleen Padingin tiehen. Seuran toimintaa keskittyy paljon Raudaskylään, jossa on hirvien käsittelytilat (vuoteen 2006) ja Huhmarin kokous- ja vapaa-ajan tilat sekä ampumaradat. Seuran alkutaipaleella metsästysseuran johtotehtävissä oli raudaskyläläisiä mukana Ahti Marjakangas ja Väinö Löytynoja, myöhemmin Martti Päivärinta, Reijo Kariniemi ja Mauno Seppälä.

Seuratoiminnan tavoitteena on ollut mahdollistaa jäsentensä metsästysharrastus vuokraamalla metsästysmaita sekä taata riistan riittävyys sen hoidolla. Metsästäjien koulutus ja riistakannan seuranta on myös ollut keskeisellä sijalla toiminnassa.

50-luvulla riistaeläiminä olivat pääasiassa jänikset ja kana- ja vesilinnut. Turkiseläiminä pyydettiin oravia, kettuja ja piisamia sekä näätiä. Ensimmäinen hirvilupa saatiin v. 1953 jahtiporukalle, johon kuului kymmenen miestä. Ensimmäinen kaato onnistui kuitenkin vasta kaksi vuotta myöhemmin v. 1955. Jäniskanta on vaihdellut voimakkaasti. Kun 50-luvulla kanta oli vahva, 60-luvulla se taantui. Kannan vahvistuminen ja taantuminen ovat seuranneet muutaman vuoden väliajoin säännöllisesti toisiaan. Kun jänismäärä kasvaa liian suureksi puhkeaa rutto, joka lähes tyhjentää alueen jäniksistä ja sitten kanta vähitellen taas kasvaa, kunnes jäniksen viholliset eikä metsästys enää pysty kasvua hillitsemään.

Metsäkanalintuja, metsoa, teertä, pyytä ja riekkoa on seurattu säännöllisesti riistalaskennan avulla. Kannat ovat taantuneet. 80-luvulla oli vielä hyvä teerikanta, mutta se on jyrkästi huonontunut. On arveltu, että haukkojen rauhoittaminen ja suure avohakkuut ovat vaikeuttaneet kanalintujen selviytymistä talvesta. Myös lintujen pesimiset ovat epäonnistuneet. Onko syynä pienpedot, epäsuotuisat kevät tai metsäojitukset, joihin lintujen poikaset menehtyvät, ei tiedetä. Vaikuttaa siltä, että metsästyksellä ei ole ollut vaikutusta kannan vaihteluun. Osa seuran alueesta on rauhoitettu kokonaan kanalintujen metsästyksestä ja jokaiselle metsästäjälle asetettu muutaman linnun kiintiö, jonka vain muutamat hyödyntävät. Lisäksi koppelo on ollut pitkään kokonaan rauhoitettu. Lintukannan säilyttämiseksi on minkkien, supikoirien ja kettujen pyyntiä pyritty tehostamaan ja teerille on järjestetty talviruokintaa, mutta tuloksista ei ole varmaa näyttöä. Metsästyskausi alkaa kyyhkyn metsästyksellä kymmenes elokuuta. Kyyhkystä on tullut suosittu riistalintu sen hyvän lihan ja kasvaneen kannan vuoksi. Lisäksi kyyhkystä saa metsästä syöttöpaikoilta kuvien avulla, mikä helpottaa saaliin saamista. Elokuun 20. päivä alkaa vesilinnustus. Raudaskylässä vesilintuja on metsästetty pääasiassa joesta, josta jotkut ovat onnistuneet saamaan muuttomatkalla olleen hanhenkin. Myös Huhmarlampi sekä "savimontut", metsäkanavat ja ojitukset ovat keränneet vesilintuja, erityisesti taveja ja sorsia ja niistä on lintuja pyydetty.

Riistakanta on muuttunut seuran kuusikymmentävuotisen historian aikana. Kun hirvi oli 50-luvulla harvinainen, se on nyt yleinen riistaeläin. Seuralla oli vuoden 2005 pyyntikaudella yli 50 kaatolupaa. Maanomistajat pitivät tätäkin kaatomäärää pienenä estämään hirvikannan kasvamisen liian suureksi. Uutena riistaeläimiä näyttää tulleen jäädäkseen seuran alueelle kauris ja turkiseläimistä supikoira ja minkki. Lähes vuosittain on tehty havaintoja myös ilveksestä ja karhusta ja aivan viime vuosina myös ahmasta. Vuonna 1985 seura istutti fasaaneja Raudaskylään, mutta ne eivät sopeutuneet luontoon ja päättyivät haukkojen saaliiksi. Myös majava kaatoi puita kahtena kesänä Huhmarin ja Törmäjärven maastossa. Metsästysseuran jäsenille saaliin saaminen ei ole jokaisen metsästyksensä tarkoitus. Metsästyksensä aikoinakin

luonnossa liikkuminen ja metsänelävien havainnointi on sellaisenaan hupaisaa. Kun luonnossa kohtaa joutsenen, kurjen, lapinpöllön, huuhkajan, kotkan, pienen kuukkelin tai seuraa lintujen soidinmenoja, ne kaikki jäävät mukavina kuvina muistiin.

Metsäretkien tueksi, liittyivätpä ne jahtiin ja/tai muuhun luonnossa kulkemiseen, ryhdyttiin puuhaamaan taukotupaa. Vuonna 1956 Koskelan metsästysseura sai Lepikon isännältä luvan kunnostaa Kauhalan kämpä. Työt tehtiin talkoilla ja seuralle saatiin hyvä taukotupa, jossa voitiin tarvittaessa yöpyäkin. Vuonna 1970 todettiin kämpän käyvän sen käyttöä ajatellen pieneksi ja ryhdyttiin puuhaamaan lisärakennusta. Toivo Heinoselta saatiin Kopakan talo, joka oli ollut purettavana uuden talon tieltä. Tämä siirrettiin vanhan kämpän viereen Lepikon metsään ja ryhdyttiin jälleen talkoilla kunnostamaan asuttavaksi. Vuonna 1975 kämpä oli valmis. Se on ollut siitä saakka kaikkien käytössä.

Seura on järjestänyt jäsenilleen säännöllisesti koulutusta riistan hoidossa, tunnistuksessa, käsittelyssä ja hyvissä metsästystavoissa sekä aseiden käsittelyssä ja ammunnessa. Se on osallistunut aktiivisesti Huhmarin ampumaradan rakentamiskökkään ja kennel-toimintaan. Seuralla on jäsenistössään 18 palkintotuomaria ja se luovuttaa säännöllisesti vuosittain maastoja metsästyskoirien kokeisiin. Syksyisin hirvenmetsästyksen päättyessä seura on kutsunut maanomistajat hirvisopalle ja lahjoittanut sotaveteraaneille yhden hirven lihat. Ympäri vuoden Raudaskylän hirvimiehet ovat pyydettäessä avustaneet poliisia liikenteessä vammautuneiden hirvien etsimisessä ja pyynnissä.